

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/93/2018
Identifikačné číslo spisu: 2314211806
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2314211806.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu CNS Austria, s. r. o., so sídlom Bratislavská 264, Kúty, IČO: 36 686 115, zastúpeného Biksadský & Partners, s. r. o., so sídlom Michalská 9, Bratislava, proti žalovanému Obec Dlhá nad Váhom, Dlhá nad Váhom 225, IČO: 003 05 901, zastúpenému ŠÁŠIK & Partners, s. r. o., Sokolská 18, Bratislava, o zaplatenie 23.665,97 € s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 31Cob/128/2016-228 zo dňa 27. februára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/128/2016-228 z 27. februára 2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 15Cb/34/2014-161 z 28. apríla 2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 23.665,97 € spolu s 8,25% p. a. úrokom z omeškania od 11. februára 2014 do zaplatenia, ďalej náhradu trov konania v sume 1.419,50 € a napokon náhradu trov právneho zastúpenia v sume 3.058,09 € k rukám právneho zástupcu žalobcu všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že v konaní bolo preukázané, že účastníci uzatvorili zmluvu o poskytovaní konzultačných činností zo dňa 26. februára 2010 za účelom získania finančných prostriedkov zo štrukturálnych fondov Európskej únie, resp. iných verejných fondov Európskej únie, prípadne verejných fondov v Slovenskej republike, žalobca na jej základe riadne poskytol konzultačné služby, podal projekt, získal pre žalovaného finančné prostriedky, z dôvodu ktorého dospel k záveru, že mu v zmysle článku 4.2.2 zmluvy patrí právo na zaplatenie dohodnutej odplaty. V súvislosti s námietkou žalovaného, že ustanovenia uvedenej zmluvy nie sú v súlade so zákonom č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní, súd prvej inštancie uviedol, že zmluvné vzťahy spočívajúce v poradenskej a konzultačnej činnosti vykonávanej pri získavaní finančných prostriedkov zo štrukturálnych a iných fondov EÚ podliehajú zmluvnej voľnosti a táto činnosť nie je priamo regulovaná zák. č. 25/2006 Z. z.. Súd prvej inštancie vyslovil ďalej názor, že dohodou zmluvných strán, obsiahnutou v čl. 4.2.1 a čl. 4.2.2 zmluvy nemohlo dôjsť k porušeniu ustanovení zák. č. 25/2006 Z. z., pretože samotné verejné

obstarávanie, v zmysle realizácie samotnej verejnej súťaže a jej vyhodnocovanie realizoval žalovaný, teda práve on musel dodržať nediskriminačný prístup ku všetkým účastníkom verejnej súťaže, keďže mu to ukladá zák. č. 25/2006 Z. z.. Keďže bol žalovaný povinný vyhodnocovať ponuky v súlade so zákonom č. 25/2006 Z. z., súd dospel k záveru, že samotné zmluvné ustanovenia neboli spôsobilé zvýhodňovať pri vyhodnocovaní spoločnosť Enermont s. r. o.. V súvislosti s námietkou žalovaného, že účel zmluvy bol zmarený v dôsledku nezúčastnenia sa spoločnosti Enermont s. r. o. na verejnej súťaži, zdôraznil, že zo zmluvných ustanovení vyplýva, že výška odmeny nie je závislá od účasti spoločnosti Enermont s. r. o. na verejnej súťaži, ale od jej prípadného úspechu. Poukázal na to, že výsledky vykonaného dokazovania potvrdili, že ak by žalovaný pred podpisom samotnej zmluvy so žalobcom vykonal úkony smerujúce k zisteniu obvyklej výšky odmeny, dospel by k záveru, že obvyklá výška odmeny za tieto činnosti sa pri totožných resp. obdobných činnostiach pohybuje vo výške 10% z priznaného finančného príspevku. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že ustanovenie čl. 4.2.1 zmluvy je potrebné považovať za akúsi zľavu z dohodnutej a obvyklej odplaty za činnosti realizované žalobcom, pričom sa žalovaný nemohol domnievať, že nárok na zľavu nadobúda automaticky. Samotnú finálnu realizáciu projektu, ktorá bola umožnená aj činnosťou žalobcu považoval za dôkaz svedčiaci o naplnení účelu zmluvy. Zdôraznil, že ani žalovaný v priebehu konania nespochybnil, že projekt bol realizovaný aj vďaka činnosti žalobcu. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že ak by aj dospel k záveru o neplatnosti článkov 4.2.1 a 4.2.2 zmluvy, nezbavovalo by to žalovaného povinnosti zaplatiť žalobcovi odmenu v obvyklej výške. Žalobcom požadovanú sumu považoval za súladnú so zmluvným dojednaním, nakoľko suma 23.665,97 € pozostáva z 10% poskytnutého príspevku (207.596,26 €), teda z 19.721,64 € a z 20% DPH v sume 3.944,33 €. S poukazom na ustanovenie § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák. a § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády č. 87/1995 Z. z. priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania odo dňa 11. februára 2014, teda odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry č. 0114001. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 OSP, plným úspechom žalobcu v konaní a vznikom trov v sume 4.477,59 €.

3. Na odvolanie žalovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil za stotožnenia sa s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 1, 2 CSP), keď skonštatoval jeho vecnú správnosť. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, s odkazom na skutkový stav zistený pred súdom prvej inštancie, uviedol, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal ním tvrdenú neplatnosť ustanovení čl. 4.1.1 a 4.1.2 účastníkmi uzatvorenej zmluvy pre jej rozpor so Zákom o verejnom obstarávaní. Ani odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že predmetnou zmluvou malo dôjsť k porušeniu alebo obchádzaniu Zákona o verejnom obstarávaní, keď pre spoločnosť Enermont s. r. o. zo zmluvy nevyplyvali žiadne výhody vo verejnej súťaži a pre žalovaného zo zmluvy nevyplyvali žiadne povinnosti, v zmysle ktorých by mal pri realizácii samotnej verejnej súťaže nejakým spôsobom zvýhodňovať túto spoločnosť. V súvislosti s námietkou žalovaného, nepriamo naznačujúcou existenciu nápadne nevýhodných podmienok pre žalovaného, odvolací súd poznamenal, že v § 267 ods. 2 Obchodného zákonníka je vyslovene vylúčená v obchodnoprávných vzťahoch aplikácia ustanovenia § 49 Obč. zák.. Zdôraznil, že takéto riešenie vyplýva zo skutočnosti, že podnikateľ vie dôslednejšie uvážiť, do akého vzťahu a za akých podmienok do neho vstupuje a tiež znáša podnikateľské riziko. Skutočnosť, že zmluvné plnenia sú navzájom v hrubom nepomere, samu o sebe nepovažoval za odporujúcu dobrým mravom alebo zásadám poctivého obchodného styku, konštatujúc, že taký môže byť skôr proces uzavierania zmluvy, pokiaľ istým spôsobom diskvalifikoval slobodu vôle niektorej zmluvnej strany. Žalovaný však nenamietal, že by s uzavretím zmluvy s predmetnými zmluvnými článkami, nebol súhlasil. Napokon poukázal na navzájom si odporujúce tvrdenia žalovaného v odvolaní, keď na jednej strane konštatoval, že súd prvej inštancie posúdil sľúbené a zmluvne garantované zvýhodnené platobné podmienky zo strany žalobcu a na druhej strane tvrdil, že im venoval len veľmi malú pozornosť.

4. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ustanovením § 420 písm. e/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolateľ tvrdil, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd, keď o jeho odvolaní rozhodoval senát 31Cob v zložení JUDr. Andrea Výskočová ako predsedníčka senátu a sudcovia JUDr. Pavol Laczo a Mgr. Monika Kadlicová. Výslovil názor, že zákonným senátom má byť senát 31Cob, do ktorého vec v roku 2016 napadla v zložení JUDr. Pavol Laczo, predseda senátu, JUDr. Ľubomír Bundzel, tiež predseda senátu a

JUDr. Andrea Výskočová, členka senátu. Namietal, že ak niektorý z pôvodných sudcov nemohol byť z objektívnych príčin do senátu určený, bolo povinnosťou súdu ho nahradiť niektorým z určených zastupujúcich sudcov v poradí 1/ až 5/, k čomu však nedošlo. Vyslovil názor, že ani následné zmeny v senáte 31Cob podľa rozvrhu práce na rok 2017, kedy jeho činnosť začala riadiť vo funkcii predsedníčky JUDr. Andrea Výskočová a ďalšími členmi boli JUDr. Pavol Laczo a JUDr. Ľuboslava Vanková a ani zmeny v nasledujúcom roku 2018, kedy sa podľa rozvrhu práce stala členkou tohto senátu už aj Mgr. Monika Kadlicová, nemali žiadny vplyv na to, že zákonným senátom na rozhodovanie mal byť senát 31Cob, v zložení v roku 2016. Pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného Krajským súdom v Trnave neboli teda dodržané ústavné a zákonné pravidlá riadneho senátneho rozhodovania.

5. Podľa dovolateľa je nesprávny záver súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, o platnosti Zmluvy o poskytnutí konzultačných činností. Súdom vytýkal, že nezohľadnili pravidlo zákazu zneužitia práva, ktoré znamená, že niekto síce koná v súlade s právom ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnou normou nežiadúci a nepredvídaný (ÚS ČR sp. zn. II. 119/01). Ide teda o konanie navonok dovolené, ktorým má byť dosiahnutie nedovoleného výsledku (ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 25/05). Za takéto žalovaný označil konanie žalobcu, ktorý sa cez zmluvné podmienky Zmluvy o poskytovaní konzultačných činností snažil ovplyvniť budúce verejné obstarávanie a docieľiť, aby sa víťazom verejného obstarávania stala jeho partnerská spoločnosť Enermont, s. r. o. a s touto bola uzatvorená zmluva na vykonanie rekonštrukčných prác. Žalobca za to obci sľúbil zvýhodnenú cenu dohodnutých konzultačných služieb a odpustenie provízie. Žalobca sa teda snažil ovplyvniť priebeh budúceho verejného obstarávania a dosiahnuť, aby sa víťazom verejného obstarávania stala práve jeho partnerská spoločnosť Enermont, s. r. o.. Samotné uzatvorenie zmluvy nebolo v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní ako to konštatovali aj obidva sudy, ale bolo prostriedkom neprípustného ovplyvnenia verejného obstarávania. Konkrétne ustanovenia zmluvy navádzali na obídienie a nedodržanie Zákona o verejnom obstarávaní a boli preto v rozpore so zákonom v zmysle § 39 Obč. zák.. Za nesprávny označil dovolateľ záver súdov, že pri dokazovaní neplatnosti konkrétnych ustanovení zmluvy (body 4.2.1 a 4.2.2), žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Namietal, že nemôže byť kladené za vinu žalovanému, že nedošlo k naplneniu zmluvy, pretože subjektom, ktorý toto zmaril, bola práve spoločnosť Enermont, s. r. o. ktorá sa na verejnom obstarávaní veci nezúčastnila. Podľa názoru dovolateľa sudy pochybili, keď pri posudzovaní zmluvy neprihliadali na skutočnosť, že obsah celej zmluvy bol koncipovaný samotným žalobcom. Poukázal na ústavnú prax, ktorá jasne odkazuje na všeobecne platný právny princíp, podľa ktorého, ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivé, aby neboli vyložené v prospech toho, kto tieto v zmluve použil ako prvý (§ 35 Obč. zák.). Záverom namietal, že z rozhodnutí, či už súdu prvej inštancie alebo odvolacieho súdu, nie je možné zistiť, aké interpretačné pravidlo podľa § 35 Obč. zák. a § 266 Obch. zák. v danej veci aplikovali, keď dospeli k záveru, že správnym výkladom dohodnutých zmluvných ustanovení je práve ten, aký použil žalobca (NS SR sp. zn. 6MOBdo 6/2009).

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu vyslovil názor, že vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je daný žiadny žalovaným uvádzaný dôvod prípustnosti dovolania. Poukázal na zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch (ďalej aj „zákon o súdoch“), ktorý nevyučuje, že počas konania môže dôjsť k zmenám v personálnom obsadení senátu na základe predsedom súdu vydaného rozvrhu práce resp. jeho zmeny. Sám žalovaný, v ním podanom dovolaní, uvádza, že k zmenám v senáte odvolacieho súdu 31Cob došlo jednak v roku 2017 (rozvrh práce 1Spr 22/2016) ako aj v roku 2018 (rozvrh práce 1Spr 19/2017), avšak vždy na základe rozvrhu práce vydaného predsedom súdu. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že k zmenám v obsadení senátu, ktorý rozhodoval vo veci, došlo postupom súladným so zákonom o sudoch a teda nie je možné pochybovať o zákonnosti obsadenia príslušného senátu. V súvislosti s ďalším žalovaným uvádzaným dovolacím dôvodom, a to § 421 ods. 1 písm. a/ CSP upriamil pozornosť na to, že žalovaný v dovolaní neuviedol v akej konkrétnej otázke sa odvolací súd mal odkloniť od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a taktiež neuviedol, o akú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu sa jedná. S poukazom na argumentáciu žalovaného v dovolaní vyslovil názor, že žalovaný dovolaním sleduje len ďalšie preskúmanie záverov potvrdených súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom. V súvislosti s námietkami žalovaného, týkajúcimi sa platnosti dotknutých ustanovení zmluvy, odkázal žalobca na argumentáciu súdov oboch inštancií, s ktorou sa plne stotožňuje. Zmluva bola formulovaná

celkom určito a zrozumiteľne, bez akýchkoľvek pochybností pri jej interpretácii a žalovaný tiež vyjadril jasne svoju vôľu uzatvorením zmluvy so žalobcom. Záverom poukázal na viaceré rozhodnutia a odborné názory, ktoré favorizujú výklad v prospech platnosti zmluvy (napríklad nález ÚS ČR sp. zn. IV. ÚS 1783/11, nález ÚS ČR III. ÚS 3900/12, nález Ústavného súdu SR I. ÚS 242/2007, nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 640/2014).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je dôvodné.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

9. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného rozhodnutia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Podľa § 420 písm. e/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

11. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Podľa § 431 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12. Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

13. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

14. Z obsahu dovolania vyplýva, že jedným z dôvodov, z ktorých dovolateľ v zmysle § 420 písm. e/ CSP vyvodil prípustnosť dovolania je nesprávne obsadený odvolací súd.

V zmysle citovaného ust. § 420 písm. e/ CSP dôvodom prípustnosti dovolania je aj to, že súd nebol správne obsadený, pričom o prípad nesprávne obsadeného súdu ide aj vtedy, ak vo veci nerozhoduje zákonný sudca (napr. II. ÚS 136/2008 z 5. novembra 2008). Právo na zákonného sudcu zaručuje Ústava SR v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz je neopomenuteľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci. Na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na druhej strane predstavuje pre každého účastníka konania rovnako cennú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody a rozličné účely - výber súdov a sudcov „ad hoc“. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia, ako garancia proti novej svojvôli, je súčasťou základného práva na zákonného sudcu i zásada pridelovania súdnej agendy a určenie zloženia senátov, na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce (napr. sp. zn. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Podľa ust. § 3 ods. 3 zákona o súdoch, zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte zákonnými sudcami

sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte (§ 3 ods. 3 zákona o súdoch). Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (§ 3 ods. 4 zákona o súdoch).

15. Podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

16. Podľa § 51 ods. 4 zák. č. 757/2004 Z. z., náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj v prípade

- a) dlhodobej šesť týždňov presahujúcej neprítomnosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená,
- b) zmeny v obsadení súdu sudcami, a to vrátane zmeny v dôsledku dočasného pridelenia sudcu; pri zmene v zložení senátu sa vec ponecháva v pôvodnom senáte, alebo sa prerozdelí do iného senátu, kde sa zaraďuje sudca spravodajca tak, aby prerozdelenie vecí bola zabezpečená rovnomerná zaťaženosť senátov na súde,
- c) výraznej nerovnomernosti zaťaženia sudcov,
- d) ak bol zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená, z konania a rozhodovania vo veci vylúčený.

Podľa § 11 ods. 3 zákona o súdoch, súdy rozhodujú v senátoch, ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca (ďalej len „samosudca“) alebo predseda senátu.

17. V prejednávanej právnej veci vec napadla na odvolací súd 27. októbra 2016 do senátu 31Cob, ktorý konal a rozhodoval v zložení predseda senátu JUDr. Pavol Laczo, člen senátu JUDr. Ľubomír Bundzel, a členka senátu JUDr. Bibiana Ťažiarová. Sudcom spravodajcom bol JUDr. Ľubomír Bundzel. Podľa opatrenia predsedu Krajského súdu Trnava zo dňa 10. januára 2017 Spr. 15/17 - 1 veci pridelené a nevybavené, vedené v registroch mimo iné 31 Cob, v ktorých bol referujúcim sudcom JUDr. Ľubomír Bundzel, boli, podľa priloženého zoznamu, prerozdelené v pomere 1 medzi registre 21Cob, 21CoZm, 21CoKR, 21Ncb a 31Cob, 31CoZm, 31CoKR, 31Ncb a ďalej v nich rozhodovali senáty podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2017. Dôvodom prerozdelenia vecí bolo, podľa odôvodnenia opatrenia, vytvorenie nových špecializovaných oddelení vykonávajúcich osobitne obchodnú a osobitne správnu agendu a s tým súvisiaca zmena v zložení senátov (§ 51 ods. 4 písm. b/ zák. č. 757/2004 Z. z.). Senát 31 Cob, ktorému predmetná vec po prerozdelení napadla, pracoval podľa Rozvrhu práce na rok 2017 v zložení predsedníčka senátu JUDr. Andrea Výskočová, člen senátu JUDr. Pavol Laczo, a členka senátu JUDr. Ľuboslava Vánková. Následne v roku 2018 senát 31Cob pracoval a vo veci rozhodol v zložení predsedníčka senátu JUDr. Andrea Výskočová, člen senátu JUDr. Pavol Laczo a členka senátu Mgr. Monika Kadlicová. Vychádzajúc z obsahu opatrenia predsedu Krajského súdu Trnava zo dňa 10. januára 2017, dôvodom, ktorý viedol v roku 2017 k prerozdeleniu už pridelených vecí bolo vytvorenie nových špecializovaných oddelení, vykonávajúcich osobitne obchodnú a osobitne správnu agendu. Dovolací súd z rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2017 (ďalej aj „rozvrh práce“) však zistil, že aj v roku 2017 mal krajský súd mimo iné obchodno-správne kolégium, ktorého členmi boli JUDr. Ľubomír Bundzel, JUDr. Róbert Foltán, JUDr. Božena Husárová, JUDr. Pavol Laczo, JUDr. Bibiána Ťažiarová, JUDr. Ľubica Vánková a JUDr. Andrea Výskočová. Úprava rozsahu pôsobnosti jednotlivých senátov, tak ako to vyplýva z rozvrhu práce, nepotvrďuje dôvod uvedený v opatrení predsedu súdu a to špecializáciu, vedúcu k prerozdeleniu už pridelených vecí, keď sudcovia, ktorí boli v roku 2017 členmi obchodno-správneho kolégia Krajského súdu v Trnave, nevykonávali výlučne obchodnú alebo správnu agendu. Tak tomu je aj v prípade sudcov, ktorí boli v roku 2017 členmi senátu 31Cob, ktorému po prerozdelení predmetná vec, pridelená pôvodne senátu v inom zložení, napadla. Tak napr. JUDr. Pavol Laczo rozhodoval aj vo veciach správnej agendy (súdne oddelenie 14S,

17NcS), JUDr. Ľuboslava Vanková taktiež rozhodovala vo veciach správnej agendy (súdne oddelenia 20Sa, 20Scud, 20Sd, 20Sp) a JUDr. Bibiána Ťažiarová, ktorá bola členkou senátu 31 Cob, ktorému vec pôvodne v roku 2016 napadla, rozhodovala podľa rozvrhu práce naďalej v obchodných veciach aj v roku 2017, avšak v inom senáte (súdne oddelenie 21Cob, 21CoKR, 21CoZm, 21Ncb).

18. Tak, ako vyplýva z citovaných ustanovení zákon nevyklučuje, že počas konania môže dôjsť k zmenám v personálnom obsadení senátu na základe predsedom súdu vydaného rozvrhu práce resp. jeho zmeny. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu a je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy. Dovolací súd po prihladnutí na dôvod (vytvorenie nových špecializovaných oddelení), vedúci k zmene senátu a k prerozdeleniu predmetnej veci v roku 2017, keď JUDr. Ťažiarová, členka pôvodného senátu, aj v roku 2017 rozhodovala naďalej aj v obchodnoprávnej agende, a JUDr. Laczo vykonával správnu aj obchodnú agendu, dospel k záveru, že predmetná vec nebola prerozdelená a pridelená v súlade so zákonom. Vo veci je bez právneho významu ďalšia následná zmena v obsadení senátu 31Cob v roku 2018. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolacie konanie trpí dovolateľom namietanou vadou upravenou v zmysle ustanovenia § 420 písm. e/ CSP.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V ďalšom konaní sa odvolací súd vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Vzhľadom na zrušenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 420 písm. e/ CSP (ktoré zakladá prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania), dovolací súd sa už ďalej nezaoberal skúmaním prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pretože by to bolo nadbytočné (viď bod 28 uznesenia veľkého senátu občianskoprávneho kolégia sp. zn. IV Cdo/1/2018 z 21. marca 2018, z ktorého vyplýva, že „dovolací súd sa z povahy dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 420 CSP zaoberá najprv týmto dovolacím dôvodom a ak zistí, že je daný, dovolacím dôvodom uplatneným podľa § 421 CSP sa už nezaobera, pretože by to bolo neefektívne. Existencia dovolacieho dôvodu podľa § 420 CSP zakladá totiž nielen prípustnosť, ale zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania“).

21. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.